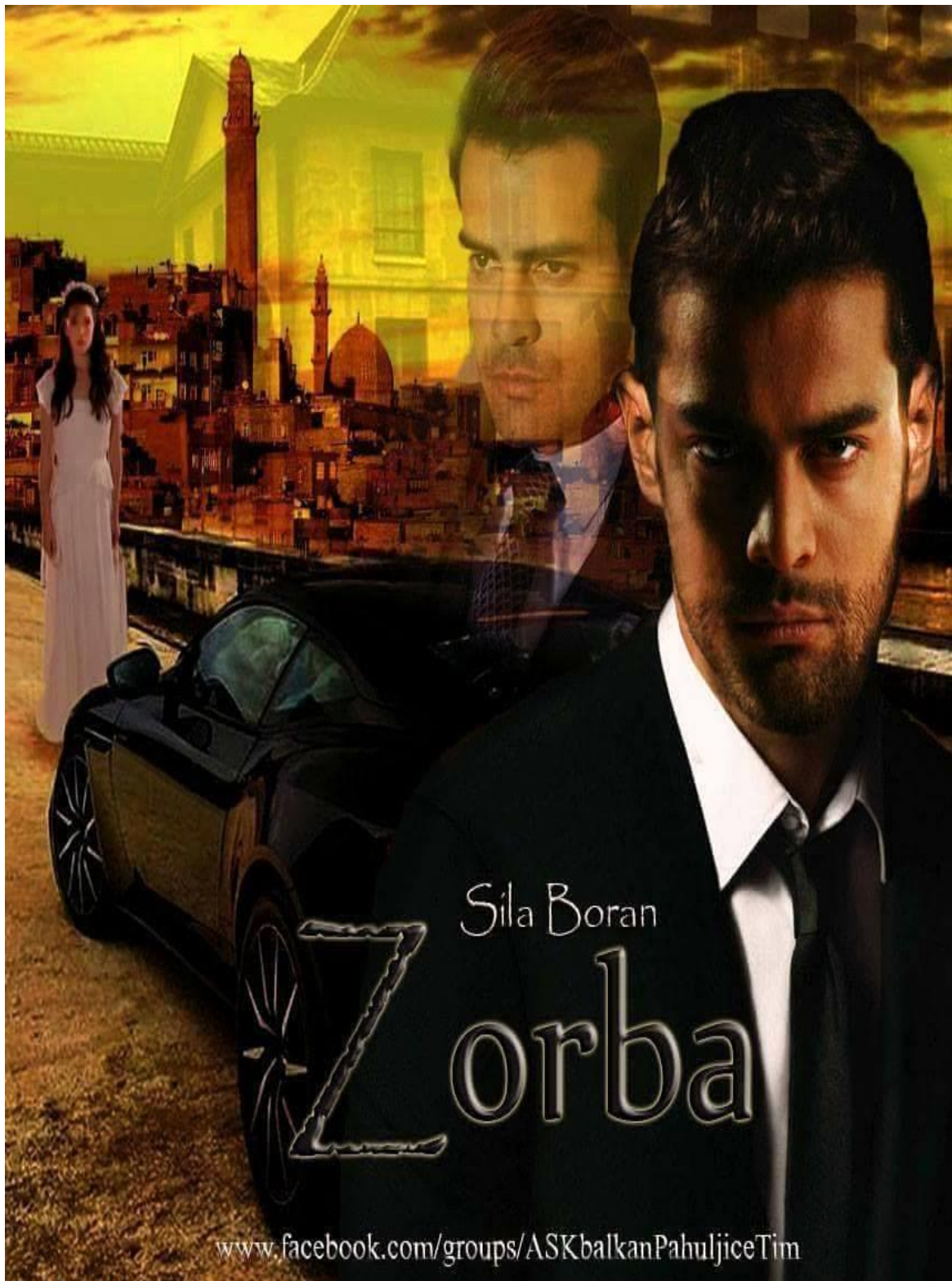

Sila Boran

Sila Boran

SILA BORAN ZORBA

1.

- Nuran, žao mi je... rekao sam ti na samom početku da naša veza ne može biti krunisana brakom jer sam oženjen! - ljutito je govorio, besneo je jer mu je taj brak bio nametnut i u ovo vreme apsurdan... Mnogi nisu znali da je rođen tamo gde su običaji vladali, gde niko nije pošteđen, čak i on, agin sin. Za poslednje četiri godine je obišao majku i oca dva puta, sam odlazak za njega je predstavljao nelagodu jer ona je bila tamo, sav svoj bes je iskaljivao na njoj, poslednje dve godine ni za praznike nije otišao, pravdao se poslom.

U Istanbulu je živeo i radio, stvorio ime u poslovnom svetu i od novca koji mu je bio na raspolaganju napravio jaku i stabilnu kompaniju koja se visoko kotirala na tržištu, retko ko je znao za njegov privatni život sem lepotica koje su prolazile preko njegovog kreveta kao na filmskoj traci.

Jednom je voleo i završio sa ljubavlju za sva vremena... ona je bila studentska ljubav, onog momenta kada je rekao svoja osećanja ljubav je prestala, udala se za njegovog daljeg rođaka. Žene su bile samo za zadovoljenje njegovih potreba, voleo je njihov miris, užitak koji su mu pružale. Kada je postajalo više od telesne ljubavi prekidao je, odsecao ih bez griže savesti, samo mu je jedna bila za vratom, zakonita supruga... nju je štitiio običaj, papir i sredina u kojoj je živela.

Za njega je bila neuka, zatucana i nadasve dosadna, užasavao se zbog njenog izgleda i tradicionalnog vaspitanja. Za nju nikada nije pitao, dugo vremena se ne bi setio da postoji sve do ovakvih trenutaka.

"Omere, ja te volim, ne mogu živeti bez tebe. Zašto se ne

Sila Boran

razvedeš? i onako sa njom nemaš ništa!" - Omer se okrenu prema prozoru i promuklim glasom reče: u mom kraju, razvod ne postoji! Kao da nisam hiljadu puta o tome razmišljao? izgubio bih sve, i porodicu. Bio je svestan da bi ga otac precrtao za sva vremena. Zbog slobodnog načina života i evropskih manira su često dolazili u sukob, jedino je majka bila još uvek nežna i brižljiva, pokušavala je na sve načine da ih uskladi i pomiri.

Volela je snaju jako i duša je bolela kroz šta je sve tako mlada osoba prošla, kako su godine prolazile sve više je gubila nadu da će se stvari rešiti i da će Omer shvatiti značenje porodice - strese se kada se seti majčinih suza, bolele su ga...

Poljubi Nuran u obraz i izađe iz njenog stana, seo je u svoj sportski automobil i odjurio. Noć je bila sveža, želeo je da oseti povetarac i miris mora. parkirao se na obali i izašao iz auta.

Bližilo se vreme kada je obećao da će doći kući... za par dana je veliki praznik, oseti grč u stomaku, nije voleo mesto u kome je rođen... sirotinja, konzervativna sredina... kodeksi ponašanja i ostali pritisci radi ovog ili onog, jedino se radovao što će videti majku i brata.

Demir je ostao sa njima u konaku, oženio se pre njega i ima devojčicu Ajšu. Živeo je u skladnom i srećnom braku sa Lejlom... za njega oni su bili idealan par, bio je iskreno srećan zbog njih - protrlja vrat i krenu ka autu. Morao je ovih dana uzeti darove i spakovati se za put.

2.

Zehra je bila uzbuđena, ustrča uz stepenice i viknu: majko, uspela sam... zainteresovali su se za moj rad - uletela je u sobu kod Feride i okači joj se oko vrata, njene tamne oči su sijale kao dva dragulja, okretala se oko sebe dok joj je duga, crna kosa igrala oko lica i padala po leđima i ramenima. Vitka i nežna bila je lepa kao anđeo, ona je bila od onih devojaka što se pamte dugo i ostavljaju trag svojom dobrotom i urođenom gracioznošću.

Feride se smejala njenoj sreći i divila se devojci koja je pored svega imala snage da se bori. Volela je svoju mlađu snaju jer joj je davala želju za životom svojom vedrinom, umela je uneti radost gde god se pojavi, nije postojala osoba koja je nije volela. Skoro je završila dizajn kod starog i nadaleko poznatog zlatara.

Njeni radovi su bili fascinantni, plemeniti metali su bili njena uža specijalnost... dobila je veliku porudžbinu od bogate gospođe koja se igrom slučajnosti našla u njihovom mestu. Privukao je rad mlade umetnice. Ušla je u staru filigransku radnju i ostala zaprepašćena njenom mladošću i izuzetnim talentom, usledio je dogovor...

Zehra je morala za Istanbul, njenoj sreći nije bilo kraja - otrčala je kod Hasana i ispričala mu za ponudu. Bio je ponosan zbog njenog uspeha. Odmah je sredio prevoz i zaštitare, želeo je da joj priušti udobno putovanje i radovao se njenoj sreći, nesrećno dete je zaslužilo da je Bog već jednom pogleda.

Kada je izašla vrati se u prošlost. Ahmet Aga, njegov najveći prijatelj i pobratim u amanet mu je ostavio ćerku, svo svoje imanje i novac sa konakom je nasledila Zehra. Molio je da

Sila Boran

Zehru dobro uda i vodi brigu o njoj jer ona nije imala nikog, rano je ostala bez majke i otac ju je sam odgajio... Kada joj je bilo šesnaest godina, Ahmet se teško razboleo i umro. Hasan i Feride su dugo razmišljali i odlučili da je devojka dostojna njihove kuće, u njihovu kuću je ušla kao snaja sa nepunih sedamnaest godina, ni sanjali nisu da je Omer neće prihvatiti... nakon mesec dana od venčanja preselio se u Istanbul da dovrši studije i ostao.

3.

Te noći je jedva oka sklopila... bila je uzbuđena zbog odlaska u veliki grad. Feride joj je toliko stvari kupila i savetovala da mora biti kao ostale devojke jer tamo je svet drugačiji od ovog ovde. Dali su joj adresu i broj telefona Omera, ako joj nešto zatreba da mu se obrati, uzela je papirić i ostavila u fioci u svojoj sobi, nije imala nameru ni da ga pozove a kamoli da ga vidi. Dovoljno je suza prolila zbog njega, imala je za uspomene samo njegova poniženja.

Na prvi pogled zaljubila se u mladića koji je joj je postao muž, srce joj je buknuo ljubavlju, prvom i najjačom, drhtala je od svakog njegovog pogleda...

On je imao 25 god i bio na kraju studija, iz sasvim drugog sveta, ona je za njega bila seljančica, neobrazovana i prosta, nije želeo ni da je upozna. Kada bi dolazio u posetu imala je utisak da mu se gadi i da mu je mučno ostati sam sa njom u istoj prostoriji. Ti susreti su im donosili više neprijatnosti nego sam čin venčanja. Znala je da je nikada neće zavoleti...

Prestala je tugovati i okrenula se knjigama, umetnosti i zavolela dizajn nakita. U običnim stvarima je našla lepotu i uživala da drugima ulepša život, mala Ajše ju je obožavala...

Demir i Lejla su ponekad imali velikih problema da je odvoje od Zehre... uživala je kada joj čitala i mazila pred spavanje. Iz misli je prenu kucanje na vratima, u sobu je ušla Lejla noseći maramu u rukama - Zehra joj se osmehnu.

Lejla otvori maramu u kojoj su stajali novci. Zehra se zacrvene i odbi... Lejla je zagrlila i reče da želi darivati joj novac pred put i da ga utroši na najlepšu haljinu na koju naiđe, to će je

uvek sećati na ovaj put - zagrlile su se i izljubile.

Rano ujutru, pre zore, krenula je na put za Istanbul. Putovala je kao prava aginica... ogroman crni kombi sa pratnjom. Zbog toga se osećala neprijatno jer je smatrala da je to preveliki trošak i nepotrebno, ipak, nije htela uvrediti Hasana i Feride. Prvi put je išla ovako daleko od kuće... nije oči skidala sa pejzaža, radovala se kao dete. Za nju je sve bilo novo i neobično...

Kasno uveče su stigli, rekla je vozaču da je odveze do hotela, cedulju sa muževljevom adresom i telefonom nije ponela. Smestila se uživajući u prostranoj sobi koja je gledala na Bosfor, do kasno u noć sedela je na terasi gledajući u svetla grada.

Znala je da će uspeti... posle kiše, uvek sine sunce.

4.

Bilo skoro podne kada je Omer krenuo do centra po poklone. Kružio je tražeći mesto za parkiranje, pažnju mu privuče kombi koji je stajao parkiran već prilično dugo vremena, pogleda u tablicu i pretrnu. To je bio kombi iz njegovog konaka, začudi se jer mu niko nije javio da dolazi u Istanbul.

Sedeo je u autu i čekao da vidi da li će se neko pojaviti, iz poznate zlatare izađe vitka crnka u pratnji visokog mladića. Pozdravljali su se na ulici, mlada žena se nasmeja i okrete... krv mu se sledi u žilama...

Zehra! Šta ona radi ovde? - u njemu proključa bes, sigurno je Hasan smislio da je pošalje ovamo da bi bila sa njim... opet ne odustaje od ovog braka. Pomno je pratio pogledom i vide da je mladić pruži ruku i pridrža je da uđe u kombi. Vozač se polako isparkiravao i krenu niz ulicu, Omer krenu za njim.

Posle dva bloka stade ispred hotela... ona izađe iz kola i uđe u hol, ništa mu nije bilo jasno, krenu da mota film...

Od kada je ovde? Šta radi sama u gradu? njegovi roditelji mu nisu ništa javili? - uze telefon i pozva oca. Krenu u neobaveznu priču sa njim, u jednom trenutku ga otac zapita da li je sa Zehrom? Omer proguta knedlu, odgovori da je sve u redu i prekinu vezu.

Ušao je u hol i krenuo prema recepciji... raspita se da li je gospođa Kervandžoglu odsela i kada je stigla? Potvrđen je njen dolazak i rečeno mu je da je odsela kod njih - osmehnu se.

Ovo mu se dopalo, sigurno je našla nekog i ima aferu, to bi mu moglo ići u prilog. Dobro je, nije baš toliko priglupa koliko

mu se činilo. Rešio je da je prati, živo ga je zanimalo šta će se dešavati, izađe iz hotela i krenu prema autu... primeti kako se kombi vraća, zakloni se iza stuba. Izašla je ispred u haljini i kaputu, na nogama je imala visoke potpetice, bila je gradski obučena... vozio je sve do obale... kombi se zaustavi ispred restorana. Izašla je i nešto rekla vozaču, sigurnim korakom uđe iz tašne vadeći telefon, smotri kako ulazi i nekog zove.

Pored Omera prođe limuzina, stade ispred i iz nje izađe isti mladić od pre sat vremena. Ovo je postajalo sve zanimljivije, parkira se, uđe i on, seo je dalje od njih...

Nisu ga primetili jer su živo pričali i gledali u neki katalog. Omer je posmatrao devojkicu, haljina joj je stajala savršeno, nežno lice uokvireno pramenovima tamne kose, oči su joj sijale. Iznenadi se jer izgledala je više nego dobro i mnogo drugačije - momak preko puta nje je gutao pogledom... Omer se nasmeja.

Baš lepo, žena mu se zaljubila... još će se preseliti ovde. Kako će se njegovi razočarati kada saznaju da im snajka ima ljubavnika, ustao je polako i izašao iz restorana.

5.

Zehra se vratila u hotel presrećna. Mehmet Olmaz je bio oduševljen njenim radovima, svideo mu se dizajn i želeo je da nastave saradnju. Tražio je da ostane još sutra jer je hteo još jednom da pređu katalog.

Veče se polako spuštalo na Istanbul... osećala je umor, leći će ranije i pregledati još jednom skice. Skoro je zadremala kada ču kucanje na vratima, isprva se uplašila, priđe polako i upita: ko je?

Ženski glas joj odgovori: dostava za vas. Zehra otvori i ugleda ogroman buket cveća... zbuni se i pocrvene. Devojka joj zatraži da potpiše i ode, cveće je bilo predivno, potraži poruku. pročita i sledi se...

mojoj voljenoj ženi... Omer.

Siđi u restoran, čekam te!

- ruke joj se ohladiše... na brzinu se obuče i siđe liftom u hol. Srce joj je lupalo, mora da su mu javili da je u Istanbulu - priđe joj konobar i povede je prema stolu gde je sedeo on. Noge joj klecnuše... u tamnom odelu, mnogo višlji i krupniji nego što ga se sećala, sedeo je i gledao kroz prozor.

Ustade kada je prišla, priđe joj i pruži ruku, osmehnu se i tiho reče: prelepa si... izvoli sedi. Iznenađen sam da si došla u Istanbul. Ne zameram ti zato što se nisi javila, ne bih ni ja da sam na tvom mestu.

Rekao mi je Hasan da si ovde, ne zameri, hteo sam te videti - ona se tresla, ovo nije očekivala. Gledala je u njega kao u čudo, bio je lepši nego ikada... pozva konobara i upita je da li bi mu pravila društvo za večerom, klimnula je glavom i uzela meni.

Gledala je u slova dok su joj igrala pred očima, primetio je njenu zbunjenost i ponudio da naruči za oboje. Kada je završio sa naručivanjem okrenu se prema njoj i reče:

- Verujem da postoji razlog tvoje posete, da li bi htela da ga podeliš sa mnom? - ona malo ustuknu i jedva odgovori: - Već tri godine sam kod našeg majstora Salima (zlatara) učila izradu nakita. Pokazao mi je sve što je on naučio, od hobija je postalo mnogo ozbiljnije. Jednog dana je ušla gospođa kojoj se dopala moja ogrlica, ponudila mi je da dođem u Istanbul i upoznam njenog rođaka koji drži jednu od većih zlatara. Sa njim sam se sastala i ponudio mi je da izrađujem dizajn nakita za njega.

Omer je zanimanjem slušao... posmatrao je sa kojim žarom priča o poslu - nasmeši se i prekinu je: - Voleo bih da vidim kako to izgleda ako se slažeš. Ona skoči sa stolice i sva srećna reče da će mu odmah doneti skice.

6.

Posmatrao je njene skice i zainteresovano zapitkivao. Strpljivo mu je objašnjavala, par puta je nehotice dotakla njegovu ruku i spontano se zarumenela. On se osmehivao i iskreno bio oduševljen njenim talentom. Večerali su i pričali o svemu... a onda je pogledao na sat i rekao: - Kasno je, želeo bi još sedeti sa tobom ali vreme je da odmoriš.

- Ne znam, da li bih bio nepristojan da ti ponudim sobu u svom apartmanu? Ne brini, bez obaveze... ipak nismo bilo ko. Ružno je da pored mene, svog muža, noćiš po hotelima. Kada planiraš da se vratiš u konak? - ona zamuca na njegov predlog: - Ne znam, ne bih da smetam.

- Sutra popodne krećem, treba još sutra da se vidim sa gđinom Mehmetom. Omer lagano ustade od stola i slegnu ramenima: - Kako hoćeš, ne želim da te pritiskam, voleo bih da budeš moj gost.

Te noći je prešla kod njega u apartman, otkazao je kombi i obezbeđenje. Ušla je u njegov stan, stidljivo je čekala da joj ponudi da sedne... on je pogleda iznenađeno i nasmeja se. Priđe joj i dohvati joj revere kaputa, povuče ga niz njena ramena, skide ga i okači. Pozva je da pođe sa njim noseći njen kofer, otvori vrata sobe i pokaza rukom da uđe.

Soba je bila moderno nameštена i prava muška, spusti kofer i pokaza joj gde će ostaviti stvari, izvadi peškire i reče: - Kupatilo je odmah preko puta, lepo spavaj, sutra se vidimo....

- Ja ću te odvesti na sastanak. Te noći je za divno čudo lepo spavala. Ustala je rano, istuširala se i obukla, potraži kuhinju. nađe kafu i skuva... na brzinu spremi doručak i izađe na terasu . Začu Omera, okrete se i ugleda ga kako sipa kafu i ide ka njoj - imao je ogrtač na sebi, kosa mu je bila mokra. Zapahnu je njegov miris, ustuknu i udalji se od njega, unosio joj je nemir...

Ruka joj zadrhta, pogledao je i pozeleo dobro jutro ljubazno je pitajući kako je spavala. Ona se opusti kada vide njegov osmeh..."lepo sam spavala, hvala"- stajali su u tišini i lagano ispijali topli napitak. Ona ga pozva da doručkuju. Za vreme doručka su se dogovorili da je odveze na sastanak a kasnije odu zajedno u kupovinu jer je planirao uzeti darove za porodicu zbog praznika.

Zehra nije imala pojma da je kombi otišao i da je sa njim sama u Istanbulu. Upoznao je Mehmeta i kulturno ih ostavio da se dogovore. Otišao je do kancelarije i završio neke neodložne poslove. Tačno na vreme je došao po nju i krenuli su u kupovinu. Zehra je bila na sedmom nebu, on je bio toliko drag, tako zgodan i privlačan, pri samoj pomisli da joj je muž, dah joj je zastajao.

7.

Slušao je svo vreme dok je pričala o njegovoj porodici, s ljubavlju je birala poklone, najviše je spominjala Ajše. On mnoge stvari nije znao vezano za svoje, ona je znala sve. Krenuli su sa kesama ka kolima, ona zastade i reče:

- Treba da se javim vozaču, za par sati bih krenula kući. Omer joj namignu i reče: - Ići će zajedno jer planirao je da praznike provede sa njima, njoj srce poskoči... nije mogla verovati da se ovo dešava.

Nakon toliko godina on je sasvim drugačiji, vratili su se u stan... spustila je kese i sela na trosed. On ode do kuhinje i natoči vodu, priđe joj i pruži čašu. Bila je žedna, ispi i spusti na stočić, spusti se ispred nje i pruži ruku, rukom joj obuhvati list i podiže lagano nogu skidajući cipelu gledajući je ravno u oči.

Polako se naže i približi svoje usne njenim, prestala je disati, oseti kako mu ruke kliznuše ispod njene suknje, kroz glavu joj prodoše reči Feride: *„kako mužu daješ jelo od srca, tako mu daješ i svoje telo...žena mora znati kako mužu treba udovoljiti. budi mudra, i jelo i telo moraju imati poseban začim za koji samo ti znaš... za njega ni jedno više jelo neće biti kao tvoje! „*

Oseti njegove usne na svojim... zatvori oči i prepusti se poljupcu, povuče je prema sebi i obgrli je oko struka, zamuti mu se u glavi. Bila je tako mlada i jedra, oseti čvrstinu njenih grudi, svuče joj bluzu i priljubi usne na njene, stopiše sa njenim, otkopča jednim potezom grudnjak, pogleda je, u očima joj je gorela čežnja i stid. Spusti se usnama na vrat i dekolte, uze je za vitke butine i priljubi se uz nju bedrima. Oseti njen dah na svom vratu, disala je tiho i isprekidano... oseti njen strah.

Sila Boran

Lagano joj skide ostatak odeće, oči su joj bile vlažne a usne podrhtavale, dotaknu je i nastavi tražiti još topline, uvi se i zategnu telo, povi se i kosa joj se rasu sve do poda, pritisnu je svojim telom i oseti je celu.

Nije očekivala, nije se nadala... osećala ga je u sebi i želela ga, njegove ruke su je stezale i držale čvrsto... Ni on nije planirao da će ovo biti njihova prva bračna noć. Nije mogao stati. Bezuslovno mu se predala, izludela ga je svojom pokornošću. Nijedna do sad nije bila tako podatna, predavala se u tišini, osećao je svuda...

Imao je ali kao da nije, jedan deo je bio njen, njemu nedostupan. Ljubio je kao ni jednu do sada... držao kao ni jednu do sada i uživao u njoj i njenoj vrelini. Te noći je gubio razum u njenom zagrljaju, bio je svestan želje koja je rasla sa svakim njenim pokretom i dodirom.

8.

Odvojio se od nje i ustao... u glavi mu je bubnjalo, srce je lupalo kao ludo i ako je bilo gotovo. Emocije koje su ga preplavile ostavile su ga negde na polovini puta, osećao se pred sobom kao bolesnik, preplavi ga griža savesti.

Ona je bila toliko čista i nevina... netaknuta - zatvori oči i uzdahnu. Bez reči krenu ka kupatilu. Pokušavao je da se sabere i definiše osećaje, mučila ga krivica. Znao je da je zaljubljena i da joj je prvi. Kroz glavu su mu prolazile slike dok su vodili ljubav, taj osećaj pripadanja nikada do sada nije doživeo na ovakav način.

Mnoge žene su spavale sa njim, svaka je bila posebna... njih je mogao pogledati u oči bez straha jer bile su tu iz istog razloga kao i on - zadovoljstva. Nju nije imao hrabrosti pogledati u oči, bojao se njenog razočarenja, on nije sposoban da voli. Vratio se u salon, nije bila tamo...

Vrata od njene sobe su bila zatvorena... polako prođe hodnikom i uđe u svoju sobu.

Zehra ču kako izađe iz kupatila, molila je Boga da ne uđe kod nje... Stid je palio njene obraze, mislila je da nešto nije u redu, strahovala je da ga je razočarala. Čekala je da prođe vreme, lagano se uputila u kupatilo.

Bila je komplet spremna rano ujutru čekajući ga da krenu kući. Iznenadio se kada je video da sedi za kuhinjskim stolom i pije kafu, pogledala ga i požele mu dobro jutro...

Ponašala se kao da se ništa nije dogodilo. Pokaza mu na šolju sa druge strane stola, izgledala je isto kao i prethodnih dana, ponašala se kao da se ništa nije dogodilo. Očekivao je

priznanja ljubavi, suze, pokušaje u razmenjivanju nežnosti, ništa se nije desilo sem njenog pitanja:

- Kada ćemo krenuti? ošinu je pogledom. Pomisli žuri joj se kući, ovo ju je umorilo i mnogo joj je naporan, njegove misli prekinu zvono na njenom telefonu, baci pogled i pročita, Mehmet - osmehnu se i pogleda je direktno u oči... pocrvenela je, procedi kroz zube:

- Sada možeš slobodno i njemu ispuniti želju... ništa te ne sprečava da uživaš u životu i sama si mogla zaključiti do sada da nisam zahtevan muž, ustade i udalji se. Zehra je gledala u telefon, nije se javila. Omerove reči je zabođe do srca. Ona nikada nije pomislila na drugog muškarca sem njega, vaspitavana je da joj je muž sve... prijatelj, ljubavnik i gospodar.

9.

Krenuli su kući, u autu je vladala tišina. Jurio je autoputem kao da beži od samog sebe, nije ga ni jednom pogledala, svo vreme je razmišljala o njihovom braku i konačno shvatila da su njih dvoje dva sveta. Duboko u sebi je znala da nikada neće ispuniti njegova očekivanja a ni biti žena koja mu pripada, njena sudbina je zapečaćena.

Ostaće tamo gde jeste udata i bez muža, osuđena na samoću. Brzo nehotice odmahnu glavom da se otrese ružnih misli i obrati pažnju na pejzaž.... slike su se nizale, u glavi je stvarala izuzetne oblike sa svoje kreacije. On je gledao na put u mislima sa vremenom koje treba provesti sa porodicom, lomio se za dan povratka, misao mu prekide zvono telefona... Nuran - javi se i kratko reče:

- Reci! - slušao je šta govori duboko svestan da Zehra može čuti razliku između ženskog i muškog glasa, odgovorio je da se vraća za dva dana, treba da vrati rođaku koja je bila u poseti. Ispod oka je posmatrao ženu kako reaguje na njegov razgovor, ćutala je i mirno držala ruke u krilu, ničim nije pokazala da čuje. Prekinuo je vezu, bila je kao kamen...

Imao je utisak da je ništa ne može izbaciti iz ravnoteže, ni sanjao nije da je ona specijalista za sakriti bol.

Mnogo dana je u njenom životu prošlo u dubokoj patnji, naučila je da ima vernog pratioca kojeg je tako dobro krila a sebi, umela je naći dobro u malim stvarima. Zaustavio se na pumpi i izašao iz auta, ušao je u prodavnicu i vratio se nakon par minuta. Seo je u auto i pružio papirnu kesu, reče joj:

- Imaš vodu i sok, posluži se. Kasnije ćemo stati da ručamo -

uzela je flašicu sa vodom, otvorila je i pružila mu. On je pogleda i pruži ruku, ispi malo vode i vrati joj. Nehotice joj dotaknu ruku... oseti za trenutak njenu toplinu.

Nakon dva sata vožnje zaustavi se pored malog restorana. Reče joj da će tu odmoriti i ručati, klimnula je glavom i poslušno izašla.

Otišla je do toaleta... ispljuskala se vodom i očešljala, sedeo je zabavljen slanjem poruka, sela je preko puta njega radoznalo gledajući oko sebe. Za nju je bilo neverovatno da sedi u restoranu sa mužem. Znalo se da je to privilegija muškaraca u njihovom mestu, okuraži se i tiho ga upita:

- Gde se nalazimo, koliko još ima do kuće? - nije podizao pogled sa telefona, odgovori da još nekih tri sata je ostalo do konaka. Zahvali se na odgovoru lagano ispijajući vodu... hrana je bila ukusna i ona je uživala u lepo aranžiranom jelu, nije izdržala da to ne podelim sa njim oduševljeno mu pokazujući na voćnu salatu. Omer je posmatrao i skoro se postideo jer na to nikada nije obraćao pažnju. Tuđe umeće ga je retko zanimalo.

Ona je to primetila i jedva čekala da dođe konobar, iskoristila je priliku da pohvali kuvara i zahvalila se na izuzetno ukusnoj hrani.

U konak su stigli pred mrak. Ukućani su bili presrećni jer su došli zajedno, potajno su se nadali da će i oni konačno naći svoj put i biti braćni partneri. Mala Ajša je svo vreme sedela Zehri u krilu mazeći se i ljubeći joj obraze.

Večerali su zajedno posle dužeg vremena.... Hasan i Feride su zadovoljno posmatrali pun sto, sva njihova deca su bila sa njima. Svi su se interesovali za Omerovo poslovanje i život u gradu. Strpljivo im je odgovarao i polako se opuštao.

Bilo je smeha, zadirkivanja... smeja se posle dužeg vremena. Došlo je vreme spavanja... Zehra se prva povukla i ušla u svoju sobu.

Sila Boran

Raspremala je stvari kada uđe Lejla, uzbuđeno je pitala da li se nešto dogodilo između nje i Omera... nasmešila se i odmahнула glavom tiho joj odgovorivši:

- Ništa, što već nije. Želela je zadržati za sebe svoje razočarenje, nije želela rastuživati drage ljude.

10.

Te noći je spavala sama u svojoj sobi, nije došao, iskreno, nije ni očekivala. Ujutru je ustala i otrčala do kuhinje. Pozdravila se sa Havom, njihovom starom kuvaricom i pružila joj poklon koji je kupila za nju u Istanbulu. Starica je bila dirnuta njenom pažnjom...

Zajedno su spremale doručak i dogovarale se za ručak. Feride već odavno nije zalazila u kuhinju, vođenje kuće je odavno prepustila Zehri, Lejla je bila opuštenija u pogledu kućnih poslova, umela je ponekad uskočiti i zameniti Zehru.

Omer se probudio prilično rano, priđe prozoru i pogleda u dvorište, ugleda Zehru kako žurno izlazi iz letnje kuhinje noseći tepsiju u rukama. Bila je u tankoj dugoj haljini koja ocrtavala njeno vitko telo. Istuširao se i obukao, siđe u trpezariju, sede za sto i istog trenutka se pojavi Zehra. Bila je nasmejana, požele mu dobro jutro noseći kafu, sa osmehom ga upita kako je spavao.

Omer skupi oči i sa nepoverenjem je pogleda... klimnu glavom umesto odgovora... dugo je gledao za njom kada je izašla.

Doručkovao je i krenuo u radnu sobu kod Hasana... zajedno su gledali izveštaje, Omer mu je ukazivao na neke propuste. Otac se brzo umori i reče da će malo odmoriti, on je ostao da još neke papire uporedi. Vreme je prolazilo, trže ga Zehrin dolazak, nosila je čaj - spusti ga polako na sto. Ustao je od stola i priđe joj, sede na ivicu stola i zagleda joj se u oči.

U njima spokoj... usne su joj bile razvučene u blagi osmeh, podiže ruku i skloni joj pramen kose sa lica, saže glavu i buknu

Sila Boran

u licu, spusti pogled na njen dekolte i kliznu prema struku, ravnom stomaku i uskim kukovima, u njemu buknu strast... privuče je naglo sebi i spusti svoje usne na njene.

Bile su meke i vlažne... steže joj rukama nežna leđa i podiže je iznad svoje glave da je oseti celu. Kosa joj se rasu po njegovom licu, dva tamna oka su ga gledala puna nežnosti.

Polako se saginjala i dodirnu mu usne, prođe ga jeza od njenog poljupca, trže se, spusti je i ščepa za mišice... uroni svoj pogledu njene oči i promuklim glasom reče:

- Ko si ti? - okrenula se i tiho izašla.

11.

Ceo dan je mislio na nju... od njenog poljupca je osećao vrtoglavicu, kao da ga je nevidljivim nitima vezala za sebe. Izađe na terasu da udahne svežeg vazduha, viknu ga Demir. Pozvao ga da zajedno izjašu i odu do reke, pristao je, prijaće mu.

Proveli su par sati u neobaveznom razgovoru, Demir je primetio da je Omer zamišljen... nije ništa pitao, smatrao je da će mu reći kada bude bio spreman. Polako su se vraćali i evocirali uspomene na detinjstvo, mnogo je nestašluka bilo i sada su tek shvatali kako je to bilo najlepše vreme koje su proveli zajedno. Stigli su do konaka, majka izađe pred njih i reče da je večera spremna, polako su skupljali oko stola.

Feride uđe u trpezariju i reče da Zehra neće večerati, imala je glavobolju i ostala u sobi, on oseti nelagodu, uhvati ga nemir. Jedva je nešto pojeo, uđe kod Have i zatraži da mu napravi limunadu... uze čašu i krenu u njenu sobu. Polako otvori vrata i zateče je kako leži na krevetu zatvorenih očiju, priđe i spusti čašu na noćni stočić. Spusti dlan na njeno čelo, bilo je hladno, otvorila je oči, u njima bol. Sede do nje i upita:

- Hoćeš da pozovem doktora? - majka reče da imaš glavobolju, odmahнула je rukom i tiho odgovori:

- Biće sve u redu, dobro sam... odspavaću, gledao je pri svetlosti lampe, bila je bleđa, usne su joj izgubile boju, nagnu se i dohvati čašu, ponudi je da popije, pokušala je da se pridigne ali bol je sprečavao.

Omer je obuhvati oko ramena i podiže, držao je dok nije otpila par gutljaja, spusti je na jastuk i dohvati telefon, pozvao

je lekara. Čekao je u hodniku da završi pregled... bilo je sve u redu, lekar je sumnjao da je verovatno u pitanju manji stres. Dao joj je lek za bolove i rekao da se naspava, ispratio je doktora i seo u salon sa svojim.

Raspitivali su se svi za Zehru... objasnio je da joj je doktor dao lek i da će ujutru biti dobro kada se naspava. Feride ga upita: - Kada se vraćaš u Istanbul? Omer joj odgovori: - Sutra krećem oko podneva, imam dosta posla.

Legao je sa mislima o povratku, nastaviće svoj život kao i do sad, svaka promena bi donela veliku pometnju ne samo u njegov život nego i u njen. Provirio je u sobu, spavala je.

Sutra će biti bolje, zaspao je... probudi ga šuškanje, pridiže se i ugleda je kako stoji ispred njegovog kreveta. Bila je u prozirnoj beloj spavaćici, gledali su se u tami... spustila se na krevet i na kolenima skliznula do njega.

Približila se toliko blizu, osetio je njen dah na svom licu. Zračila je toplinom. Privuče je u zagrljaj i okrenu na jastuk, zadrhta od njene lepote... tama njenih očiju ga je privlačila kao magnet, naže svoje lice iznad njenog, oseti prste u kosi, privlačila je ga je sebi. Zagnjuri lice u njen vrat ljubeći je...uzvraćala je priljubivši se uz njega.

Omer oseti nemoć... nije mogao da se odupre strasti koja je kao vrelina prolazila svakim delom njegovog tela, povuče spavaćicu i pred njegovim očima zablista belina njene kože. pomeri se i skliznu do njenog stomaka, klizio je telom dok je ne oseti, spusti usne na njene i uze je naglo, probi ga znoj od uzbuđenja, koža mu se ježila od dodira njenih prstiju koji su ga dodirivali po grudima. Uze joj ruke i podiže iznad glave, kretao se lagano ne nepuštajući vrelinu koja se širila njegovim telom. Bila je tiha, ni uzdah nije čuo dok joj je telo gorelo, a onda polako oseti u magnovenju kako je gubi... trže se i ustade.

Sanjao je, bio je mokar. Skoči iz kreveta i krenu hodnikom,

dođe do njenih vrata, otvori ih i ugleda prazan krevet, začu vodu u kupatilu. Izašla je držeći peškir u rukama, ispusti ga jer ga nije očekivala, po njegovom izrazu lica zaključi da nešto nije u redu, priđe mu i upita:

- Da li si dobro? Nešto se dogodilo? - ščepa je oko struka i pade sa njom na jastuke, zagrlji je spustivši glavu na njene grudi, čvrsto držeći njeno vitko telo uz sebe. Obgrli ga oko ramena i spusti svoj dlan na njegov obraz, ležali su u tišini, zaspao je. Probudio ga je lavež pasa, pogleda i shvati da spava u njenom zagrljaju, prevuče rukom niz nežnu tkaninu njene spavaćice.

Oseti čvrstinu njenog tela, podignu se i naže nad njeno lice. Spavala je... spusti poljubac na njene usne. Budila se i sanjivo ga pogleda, u njegovim očima plamen... povuče spavaćicu do kukova, poklopi je telom i povuče vitke noge uz svoje slabine, oslobodi prolaz i uze je odmah u potpunosti.

Dah mu preseče osećaj njene topline, ostao je trenutak nepomičan ljubeći njene vlažne usne... njeni prsti su bili u njegovoj kosi. Isti osećaj nemoći, vodila ga je u svoje carstvo, zadovoljstvo koje je pružala je bilo nemerljivo, prvi put za svo vreme života u konaku pojavila se u 10h ujutru.

12.

Otišao je istog dana, stajala je na terasi i posmatrala kako prilazi kolima... okrenuo se i pogledao je, klimnula mu je glavom. Ušao je u auto i nestao u oblaku prašine. Lejla joj priđe i tiho upita:

- Pustila si ga da ode?... osmehnula se i odgovorila:

- Nisam, pobjegao je... pobjegao je od ljubavi. Ušla je u sobu i legla na krevet, privukla ga je svojom ljubavlju, niko nikada nije ostao imun na toplinu koju samo ona ima. Satkana je od saosećajnosti, strpljenja i potpunog davanja, jednom kada je osetiš postaješ njen zavisnik, znaš da je ne moraš uzvratiti jer onaj koji je pruža ništa ne traži.

Istina, vremenom uzimajući je shvatiš da bez nje ne možeš živeti, u tebi je utisnuta, rađa se i obuzima te, menja te i želiš je se osloboditi davajući, a ništa ne očekujući i nikada, nikada je ne gubiš... uvek je tu da ispuni svaku tvoju prazninu, pobeđujući svaki strah sve dok ne postaneš slobodan. Slobodan da voliš bez zadržke i predrasuda...straha da ne izgubiš!

Omer je čekao Nuran, sedeo je u restoranu. Od njegovog povratka je prošlo deset dana. Pojavila se zanosna kao i uvek... oblak jakog parfema se širio oko nje. Ustao je i pozdravio se prilično suzdržano, sela je koketirajući kao i svaki put, cela njena pojava je odisala potrebom za fizičkim zadovoljenjem. Imala je iskrivljenu sliku o ljubavi.

Bila je izgubljena u prostoru i vremenu isto kao i on, tu je

svega bilo sem pravih osećanja. Sada ga je umarala, poslednji put kada je tražila ozvaničenje veze shvatio je da ona nije ta kao ni ostale. Bilo je vreme da svako krene svojim putem... bez griže savesti je rekao:

- Nuran, nas dvoje smo dali jedno drugom sve što smo imali. Želim jedno vreme biti sam... neke stvari su se desile i treba mi vremena da razmislim - pogledala ga je očima punim suza i tiho upitala:

- Zaljubio si se u rođenu ženu? Čudan si od kada si došao? pogleda je iznenađeno i odgovori:

- Ne znam, ona je drugačija. Nju ne mogu samom sebi objasniti.

Završili su vrlo brzo... bez skandala i teških reči. Odvezao se na obalu i sedeo satima posmatrajući uzburkano more. Nije se mogao osloboditi naglih promena raspoloženja...

Od euforije do depresije, bio je nepodnošljiv za saradnju, nervozan i rastresen... njene oči pune spokoja i tišine njemu nisu davale mira.

13.

U konak je stigla pozivnica za Zehru, Mehmet je želeo da prisustvuje prijemu i upozna bogatu klijentelu. Njeni komadi nakita su imali veliki odziv. Trebala je doći za tri dana u Istanbul. Bilo joj je drago ali nije se obradovala jer otići u Istanbul i zaobići Omera je bilo nemoguće. Nije imala želje za neprijatnim situacijama i uvredama... sa njim se nikada nije znalo kako će reagovati.

Pokazala je poziv Lejli, savetovala je da ode jer pružila joj se šansa. Dugo vremena je vredno radila i imala izvanredan talenat. Savetovala joj je da javi Omeru jer ako sam sazna da je bila a nije mu rekla navući će još veći problem.

Sačekala je veče, pozvala ga je, nije odgovorio na poziv. Javio se nakon dva sata. Glas mu je bio suzdržan i hladan, saslušao je razlog poziva i rekao da se ne slaže sa njenim prisustvom na tom prijemu. Bio je izričit, nije sačekao dalja objašnjenja, prekinuo je vezu.

Prvi put u svom životu Zehra je bila besna, pozvala je aerodrom i rezervisala karte. Ovoga puta je uradila nešto samo za sebe. Otići će, bila je spremna na sve, sišla je u salon i rekla Hasanu i Feride šta se dogodilo i da se Omer nije složio sa njenim dolaskom... ostali su zaprepašćeni sinovljevom reakcijom.

Bojali su se da neće izaći na dobro ako ode na svoju ruku. Muž se morao poštovati, ipak želeli su da i ona ima trenutke sreće posle toliko godina samoće. Sletela je na Istanbulski aerodrom kasno uveče...

Uzela je taxi i odsela u istom hotelu kao i prošli put,

raspakovala se i rešila da sutra pošalje poruku Omeru da je stigla... pokušaće da razgovora sa njim i objasni mu da je ovo jako važno za nju.

Jedva je dočekala jutro, spremila se i krenula u centar, htela je izabrati haljinu za tu priliku. Pozvala je Omera, nije odgovorio na poziv, napisala je poruku da je u Istanbulu.

Posle duge šetnje našla je prikladnu haljinu i zadovoljna kupovinom vratila se u hotel. Od Omera ni reči... pozvala je Mehmeta i javila da je doputovala. Prisustvovaće prijemu, dogovorili su se kada će doći po nju, odahnula je, verovala je da se Omer pomirio sa njenom odlukom i da ga to nije puno zanimalo, verovatno je imao preča posla i drugu zanimaciju. Prošao je ceo dan od njega ni glasa... bolelo je ali ništa drugo nije mogla očekivati.

Ona je za njega bila samo igračka koju je dobio, zadovoljio se i odbacio.....

Posmatrala je svoj odraz u ogledalu, bila je sasvim druga osoba. Predivna duga haljina od svile i čipke otkrivala je lepotu njenog vitkog tela, kosa joj je pod veštim rukama frizera blistala savijena u bogatu punđu. Izgledala je kao devojke u onim svetskim magazinima o modi.

Zazvoni joj telefon, Mehmet je stigao po nju, bila je uzbuđena i preplašena zbog nepoznatih ljudi, strahovala je da ne pogreši i napravi neku glupost. Mehmet je uveravao da izgleda fantastično i da ne brine, biće svo vreme uz nju.

Ušli su u ogromnu salu punu zvanica, izgledalo joj je kao da je u drugom svetu, toliko sjaja, prelepih žena, uglađene gospode. Počelo je upoznavanje, svi su je znatiželjno posmatrali, novo i lepo lice... prilika za nova dešavanja.

U momentu oseti nemir... okrete se i ugleda njega, stajao je i posmatrao. Znala je da se ovo neće završiti dobro, iz očiju mu je sebao bes.

14.

Gledali su se preko gomile ljudi, između njih svetlosne godine. Bila je lepa kao anđeo, daleka i strana u predivnoj haljini. Dobro je poznavao ovaj svet, ove ljude... krvopije, pokvarenih misli i namera. Izabrala je svoj put... podigao je čašu i nazdravio joj - uzvratila je. Jedna starija dama ga dodirnu po ruci, okrenuo se i srdačno je pozdravio. Uđe u razgovor sa njom i ne pogledavši je više. Plesala je sa Mehmetom i još sa par gospode, nije obraćao pažnju na nju, nije ga interesovala. Dobila je šta je želela.

Videla je kako spušta čašu i odlazi... za sobom je ostavio prazninu. Htela je otići u hotel, ovo je izgubilo smisao, potraži Mehmeta...

Krenuli su ka kolima sabirajući utiske, jedva je dočekala samoću svoje sobe. Sve bi bilo lakše da je mogla isplakati se. Nije shvatala zašto je bio takav? Zašto joj je nanosio bol? - neko pokuca na vrata, srce joj poskoči... on.

Priđe i otvori, devojka joj pruži koverat, zahvalila se i iscepa ga na brzinu... "*čestitam, Omer*" - gledala je u te dve reči kao da je čitala smrtnu presudu. Okrenu sa hotelskog telefona recepciju i zatraži da joj zakažu let za sutradan. Imala je vremena videti se sa Mehmetom i stići na avion.

Ugovorila je porudžbinu i pozvala starog majstora tražeći dozvolu da koristi njegovu radionicu, nije želela ostajati ovde ni za živu glavu. Ovde ne bi imala mir... ovde je bio on. Ovako bi kao i do sad bili kilometrima daleko, svako u svom svetu.

Odjavila se i sela u taxi... zazvoni joj telefon... Mehmet - javi se - slušala je i gubila boju u licu. Otkazao je svu saradnju

sa njom, bio je besan... pokušala je da sazna šta se dogodilo ali prekinuo je vezu. Reče taksisti da je vrati za grad i zatraži da je odveze na drugi kraj grada, išla je da se suoči sa Omerom. Nije želela svađu, htela je samo pitati zašto je toliko mrzi?

Stigla je pred njegovu zgradu, portir joj reče da gospodin Kervandžoglu nije kući, zahvalila se i rekla da će pričekati. Nakon dva sata joj priđe portir i reče da je gospodin stigao. Odvede je do lifta i pritisnu dugme, polako je prišla vratima i zakucala. Čula je kako reče: "slobodno"... ušla je i zatekla ga kako sedi na terasi i ispija kafu. Besno se uputila ka njemu, stade ispred njega i tiho upita:

- Zašto? Šta sam ti skrivila?... lenjo podiže glavu i pogleda je u oči...odgovori:

- Rekao sam da ne dolaziš. Nisi poslušala! Šta si očekivala? zapanjeno ga je gledala, ni jednog trenutka se nije potresao što joj je upropastio šansu, nadu i snove. Imala je utisak da je likovao, steže pesnice i procedi:

-Verovala sam da imaš srce, prevarila sam se. Kajem se za svaki trenutak proveden sa tobom. Omer se trže na te reči... naglo ustade i unese joj se u lice:

- Moja žena neće ništa raditi bez moje dozvole, rekao sam ti da ne dolaziš na prijem... ovo nije svet koji ti poznaješ! Ti nikada ne možeš biti kao oni! - ona ustuknu, zaboletse je njegove reči, udahnu i polako odgovori:

- Nisam ni htela pripadati tom tvom svetu... Htela sam ljudima dati lepotu koju sam je stvorila! Mene ne zanima novac! Htela je izaći iz stana, nije želela da vidi koliko je povređena, nije htela da zna koliko joj je jak udarac zadao, odgurnu ga i pođe ka vratima... stigla je do vrata kada je zaustavi rečenica:

- Ako izađeš ne vraćaj se ni u konak... polako se okrenula sa suzama u očima, pogledala ga, uhvati se za vrata, polako izađe i pritvori ih za sobom.

15.

Stigla je u konak, poslednje što je želela je da povredi Hasana i Feride, ipak, on je nije hteo... Ušla je u salon i pozvala ih da im prenese Omerove reči. Nije morala, znali su, pozvao je i rekao im: - Ako želi da ode, neka je ne sprečavaju, nesrećni ljudi nisu znali šta se dogodilo, duša im se cepala... Pravila su se morala poštovati. Muž je bio njen gospodar, jedino što su mogli da je nagovore jeste da ostane i ne napušta konak. Nisu joj dozvolili da priča ništa, naterali su je da jede i odspava, sutra je novi dan.

Jutro nije donelo ništa novo sem odbačenosti i praznine... sedela je satima u sobi pokušavajući da skupi snage i krene u novi život. Mislila je da će ga mrzeti onoliko koliko ga je volela ali srce nije dugme koje pritisneš i ugasiš svetlost, potrebno je vreme... povredio je, razočarao... bolelo je, ipak ljubav koju je godinama osećala nije tek tako mogla nestati. Neko kucnu na vrata, u sobu uđe Lejla, priđe joj i zagrlji je. Tiho joj reče:

- Ne odlazi, Omer je dobar čovek... ne poznaješ ga, veruj mi, sve će biti u redu. Zehra klimnu glavom i poljubi j u obraz i zamoli je da je ostavi samu. Morala je ovo preboleti sama, ostala je par dana u konaku, pakovala je svoje stvari... Feride joj donese u sobu čaj i reče:

- Dušo, tvoj konak je spreman, idi na par dana, odvoj se i isplači, vrati se, ne dozvoli da drugima budeš tema ružnih priča, ne dozvoli da te smatraju gubitnicom i ostavljenom. Dok god si ovde niko ti ništa ne može pa ni moj sin, okrenula se i izašla....

Zehra je napustila konak, išla je u dom u kome je rođena,

vraćala se bolnim uspomenama... po prvi put je osetila hladnoću samoće.

Prošlo je tri nedelje od njenog dolaska, mnogo toga je uradila i preuredila... Jednom je samo otišla kod svekra i svekrve. Bilo je tužno za nju i za njih, mala Ajša je ostala plakajući kada se kapija zatvorila za njom. Tog jutra je stigao poštar i tražio je da joj lično poruči pošiljku.

Koverta je bila iz Istanbula, otvorila je... kontaktirao je advokat koji je tražio da dođe i upozna sa postupkom koji je pokrenut i u njeno ime. Na dnu je stajao i kontakt telefon, on je tražio razvod, zadao je poslednji udarac.

16.

Pozvala je broj koji je pisao na papiru, javio se muški glas i predstavio se kao advokat... Potvrdio je sve što je napisano i rekao da dođe što pre jer dotični gospodin želi da se postupak okonča što pre. Ništa nije komentarisala sem da će krenuti odmah sutra. Zapisala je adresu i ljubazno se zahvalila, poklopi telefon, otkide joj se težak uzdah iz grudi, ostalo je još to da završi. Njegovima ništa nije rekla, to će prepustiti njemu. spakovala se i naručila auto...

U Istanbul je stigla jutarnjim letom, bilo je rano. Sela je na obalu preko puta advokatske kancelarije u maleni restorancić. Naručila je kafu puštajući slikama da je prolaze kroz glavu... još koji sat ima pravo misliti na njega. Kada potpiše papire za razvod on više nije njen. Stolu priđe malena devojčica nudeći ruže... Zehra joj se osmehnu i kupi jednu. Zapahnu je opajan miris, pomisli da na svetu još uvek ima lepih stvari.

Pogleda na sat... viknu konobara, plati račun i krenu prema kancelariji. Noge su joj klecale, grlo joj se sušilo...šaputala je u sebi "izdrži, i ovo će proći". Ušla je predivno namešten prostor u kome je bilo dosta stolova... delovali su bogato, sposobno i profesionalno. Priđe joj devojka i Zehra reče ime advokata.

Pojavi se čovek srednjih godina, osmehnu se i povede je u kancelariju na kraju hodnika... ljubazno joj ponudi da sedne. Izvadi fasciklu i udubi se u tekst, nakašlja se i poče čitati:

- Po prijavi gospodina Omera Kervandžoglua i ustanovljene krivice zloupotrebe privatne dokumentacije (u ovom slučaju, skica i nacрта nakita njegove supruge Zehre Kervandžoglu), tereti se Mehmet Olmaz na iznos od 3 miliona kao odštetu za

preživljenu bol i javno izvinjenje gore navedenoj gospođi. Uz to se traži da se sa dizajniranog nakita skinu njegovi inicijali kao i da se zavede po njenoj želji oznaka za brend.

Zehra je zapanjeno gledala u advokata ne shvatajući najbolje o čemu se radi. Gospodin Ajkut joj izvadi katalog koji je Mehmet pokazivao klijentima, tu je stajao i njen nakit koji je predstavljao svojim, pokazao je njene skice kao dokaz koje je njen suprug dao zbog istrage. Sve skice su bile slikane telefonom. Smrači joj se pred očima, izgubi svest.

17.

Otvorila je oči, prepoznala gospodina Ajkuta koji ju pruži čašu sa vodom. Dve devojke su je posmatrale zabrinuto, ponudiše da zovu hitnu pomoć, odbila je, pravdajući se da nije doručkovala. Ajkut je izašao za momenat iz kancelarije i javio se na poziv. Zehra je polako dolazila sebi, sedela je u kancelariji dok joj je mozak motao film vezano za Ajkutove reči, ustala je polako i prišla prozoru... udahnu svež vazduh... začu :

- Zehra... pretrnu, okrete se i ugleda ga kako stoji na vratima od kancelarije, spusti ruke pored tela gledajući ga kao dete, osmehnu joj se i priđe. Zagrla je oko ramena i privuče sebi, plakala je u njegovom naručju jecajući, čvrsto se držala za njega... nije je napustio, bio je uz nju, čuvao je... njen muž.

Sačekao je da se smiri a potom je izvede iz kancelarije i smesti u auto, dogovorio je sa advokatom sve i dao mu punomoćje da vodi dalje postupak. Seo je u kola... gledao je njene suzne oči, uze je za ruku i spusti usne na nadlanicu, steže joj prste i reče:

- Idemo na ručak, klimnula je glavom i jedva se osmehnula. Sedeli su pored mora... predivan sunčan dan, lagani povetarac je igrao u njenoj kosi, okrenu se prema njemu i poče razgovor:

- Mislila sam da hoćeš razvod? Bilo mi je jako teško. Znaš da sam najviše tugovala zbog roditelja i male Ajše - on je pogleda i osmehnu se uz pitanje:

- A zbog mene? - pocrvenela je i ućutala. Omer je steže za ruku i reče: - Ti si dobra i neiskvarena... ovde ima puno loših ljudi, ne prezaju ni od čega da bi zaradili i zgrnuli veliki novac.

Od samog početka tvoj "Mehmet" mi se nije dopao, poslao

sam svoju sekretaricu u njegovu zlataru kao klijentkinju. Komadi tvog nakita su stajali u posebnoj vitrini... ona je ciljano tražila ogrlicu i minduše i u razgovoru je rekao da je to njegov dizajn i da će vrlo brzo imati svoj brend. Prijem koji je organizovao, navodno da bi te predstavio je bio paravan za tebe, svi su te prihvatili kao njegovu saradnicu, a ne dizajnerku.

Gospođa koja je kupila tvoj nakit na prijemu mi je rekla kako je oduševljena Mehmetovim radom, tražila je da joj dizajnira nakit za njene ćerke. To mi je sve potvrdilo priču moje sekretarice, u konaku sam krišom slikao tvoje skice... posle prijema sam ga tužio. Nisam ti govorio o tome ništa jer znam da bi se jako razočarala. Hteo sam još vremena ali ti si požurila, to je sve... slušala je šta joj je govorio i osećala se glupo, nije mogla verovati koliko je ispala naivna. Omer primeti da je promenila boju u licu... uze je za ruku i poljubi, osmehnu se i šapnu:

- Sada je sve u redu. Imam jedno pitanje, hoćeš li mi se vratiti? - gledala ga je nemo, nije mogla reč izustiti. On nikada neće moći shvatiti jačinu njene ljubavi. Volela ga je više od života, ta ljubav se nije mogla rečima opisati... ćutala je. Razumeo je da ne može reći, čekaće. Posle ručka i kafe krenuli su u njegov stan.

18.

Omeru pozvoni telefon... Feride, javi se i pozdravi majku... slušao je dok je govorila, u licu poblede i reče:

- Dolazimo odmah, pogleda u Zehru i reče:

- Moramo kući, brat se povredio... pao je sa konja i udario glavu, ne dolazi svesti. Okrenu odmah aerodrom i rezervisa karte za prvi let. Hiljadu misli mu se vrzmalo po glavi, bio je uplašen, nije mogao zamisliti da se Demiru nešto loše dogodilo.

On je bio najbolji čovek... ne zato što je njegov brat već zato što to jeste, povukao se u sebe i ćutao svo vreme puta. Zehra je osećala da je zabrinut, ćutala je jer njega niko nije mogao utešiti, on je bio čovek koji je svoju bol sam rešavao, poštovala je to.

Sa aerodroma su odmah otišli u bolnicu... lekari su sve preglede izvršili, imao je povredu glave, hematom ali ništa nije ukazivalo na razlog njegovog ne buđenja. Ništa поближе nisu mogli reći sem da čekaju da se sam probudi...

Omer je želeo da ga preveze na kliniku u Istanbul, nisu mu dozvolili dok ne prođe još malo vremena. Bojali su se da se nešto ne iskomplikuje. Hasan i Feride bili su očajni...

Lejla utrnula od bola, maloj Ajši nisu ništa rekli, te noći Omer je ostao kad brata u bolnici, Zehra je otišla sa Lejлом u konak, nije je htela ostavljati samu u ovako teškoj situaciji, te noći se nekoliko puta čula sa Omerom nadajući se dobrim vestima... na žalost on je i dalje bio u dubokom snu.

Omer je uspeo da stupi u kontakt sa najboljim neurohirurgom u zemlji. Dogovoreno je da dođe za dva dana u bolnicu i pogleda Demira. Posmatrao je brata kako mirno leži,

uhvati ga jeza, činilo mu se da iz njega polako odlazi život. Bio je užasnut pri pomisli da se neće probuditi... Lejla, Ajše, roditelji... to bi bila velika tragedija.

Prvi put u životu se suočavao sa strahom od velikog gubitka a vreme je prošlo, nije mu nikada rekao koliko mu znači i koliko ga voli, u polutami bolničke sobe uspomene su navirale... pregršt snova su delili, nestašluke pravili, jedan drugog štitili i krili.

Setio se Demirovog lica kada se zaljubio u Lejlu, njegovog sanjalačkog pogleda, nevešto sklepanih stihova, prvog poljupca i žara sa kojim je pričao o prvom iskustvu prave ljubavi, a onda njegove sreće kada se Ajše rodila...i sva ta sećanja su bila u tom nepomičnom telu gde duša spava. Ustao je i prišao bolničkom krevetu, spusti usne do Demirovog uha i reče:

- Molim te, vrati se... želim da si uz mene, ne ostavljaj me na pola puta, potreban si mi, potrebna mi je tvoja vedrina, tvoj osmeh i opušteno "i ovo će proći"! Kako ću reći Ajše da se nećeš vratiti! Molim te, otvori oči. Demir je i dalje mirno disao, ne pomerajući se...

Omer sede na stolicu, u srcu mu se rodila nada da će biti sve kao pre jer dobrim ljudima se dobre stvari dešavaju.

Specijalista neurohirurgije stigao je ujutru... odmah je počeo sa pregledima, trajalo je satima, Omer je šetao hodnikom kao lav u kavezu. Brinulo ga je što toliko dugo traje... sigurno nešto nije bilo u redu, napokon doktor se pojavio, priđe Omeru i reče:

- Demir je pri padu imao kontuziju glave, svi snimci su pokazali da nema veće povrede, smatrao je da njegov san posledica preživljenog stresa.

Pitao je Omera da li zna razlog. Na to pitanje nije imao odgovor. Demir bi sigurno rekao... posle lekarevih reči je bio zbunjen i zatečen, savetovao je Omeru da se porodica ne

zadržava dugo u njegovoj bolesničkoj sobi jer verovatno mu organizam sam traži odmor... ukoliko bude promena tražio je da ga pozovu, doći će ako bude potrebno.

Vratio se u konak, iz svega što mu je rečeno nije bilo baš lepih vesti za porodicu, Demirovo stanje je bilo još neizvesno. Pozvao je Lejlu u radnu sobu, hteo je da otkloni prvo sumnju sa njihovog odnosa... Lejla je rekla da nisu imali razmirica, slagali su se i voleli.

Pozvao je agenciju za vođenje poslovnih knjiga tražeći na uvid sve što se ticalo papira vezano za imanje. Zehra uđe u radnu sobu noseći mu kafu... pokaza joj rukom da sedne jer je pričao telefonom sa porodičnim advokatom, primetila je da nešto nije kako treba, Omer je bio ljut. Prekide vezu i pogleda je izgubljenim pogledom... jedva izgovori:

- Imanje je skoro na ivici propasti. Šta se ovde dešavalo? Da li si znala za ovo? - po njenoj reakciji je odmah zaključio da pojma nije imala, iznenađeno i uzrujano odgovori:

- Znam da su prinosi podbacili ali to je jedino što znam, zamolio je da nikom ne govori dok ne vidi šta se desilo. Zehra izađe... ostade sam pokušavajući da shvati zašto je Demir krio od njega da su u problemu. Trebala je velika suma novca da se stvari dovedu u red... u pitanju je bila nova sezona, velika suma novca za ulaganje.

Omer mnogo toga nije znao, Hasana je pregazilo vreme, Demir gotovo u komi... posao ga je čekao u Istanbulu, mnogo zamršena situacija, on je u jedno bio siguran, teško da bi mogao ostati ovde toliko dugo. Odavde je i otišao želeći da stvori život u Istanbulu... ako ode, propašće cela porodica.

19.

Sedeo je na terasi i gledao u noć, osećao se sputano, život mu je nametnuo kompleksnu situaciju... ništa se nije uklapalo. Sve godine van kuće je posvetio karijeri u velikom gradu, mnogo je postigao da bi se sve srušilo u jednom trenutku.

Bežao je od kuće što dalje nesvestan da joj je sve bliži, ustade i priđe ogradi, oseti povetarac... udahnu svež noćni vazduh. Začu korake, okrete se i ugleda nju, bila je ogrnuta belim čipkanim šalom, stala je pored njega, vetar joj je mrsio kosu... držala je ruke prekrštene na grudima.

Ćutala je osluškujući zvuke, volela je noći... pokrivala su sve ono što nije želela da vidi, bile su magične i tajanstvene. Omer pruži ruku i dodirnu joj obraz, okrete pogled svojih tamnih očiju i pogleda ga... u njima more nežnosti. Znao je da ga razume, pustila je da sam odluči, ništa nije pitala, čekala je njegovu odluku, privuče je u zagrljaj tražeći njene usne, imao je potrebu da je oseti.

Nežna prilika u belom nasloni se na njega. zadrhta od njene topline, podiže je ponese u svoju sobu. Obgrli ga oko vrata i zavuče prste u njegovu kosu, mnogo vremena je prošlo od kada je bila u njegovom naručju želja i strast su uskomešale krv u njegovim venama... srce mu je lupalo u grudima... znao je da ga čeka sasvim druga dimenzija. Drugi svet u kome su njih dvoje spojeni iskonskom potrebom i glađu za ljubavlju.

Oboje su čekali ono drugo, čekali znak... obeleženi životom, osuđeni jedno na drugo, oseti njenu baršunastu kožu, njegovi dlanovi su je prljili vrelinom, oseti kako mu se ubrzava dah, izdiže se i pusti ga da je oseti. Skoro je izgubio svest od udara

Sila Boran

zadovoljstva, steže je i zakova za sebe. Njegove usne su ispijale njene, stapale se u poljupcima noseći ih u još veću vrelinu.

Prvi put je imao slike... sekundama merene, usne, grudi... oči, tišinu, upadao je u tamu i vrtlog strasti... blicevi svetlosti i drhtaja uvukoše ga u bezdan užitka. Držao je zagrljenu kao da sam život drži u poslednjem poljupcu, ovo je bila ljubav... nikoga nije toliko želeo pored sebe kao nju. Ona je sve što je imao i posedovao sa ljubavlju, uzbudi ga još više pomisao jer je oduvek i bila njegova, ona ga je najbolje znala. Njena ljubav je bila smisao postojanja.

Te noći je bio prvi put svestan lepote življenja i zaljubljen do poslednjeg uzdaha.

20.

Probudiše ga glasovi iz dvorišta, stigli su predradnici sa plantaža na dogovor za predstojeću sezonu, bili su ne zadovoljni uslovima rada i platom koja je prilično kasnila. U sobu uđe Zehra, došla je da ga probudi, priđe ormanu i izvadi stvari... dođe do kreveta i saže glavu do njegovog lica.

Kosa se rasu po njegovim ramenima, tamni slapovi su milovali njegove obraze, privuče je sebi i poljubi usne, osmehnu se i reče:

- Dobro jutro... uzvрати mu i naglo se uspravi:

- Hajde, ljudi su stigli, iznela sam posluženje, nakon desetak minuta sišao je u salon, pregovori su počeli. Mnogo problema se nagomilalo... novac je hitno trebao. Izneli su specifikaciju troškova za svaku parcelu... jedan od njih, Samir, momak tridesetih godina, pokazao je veliko znanje i umeće po pitanju poznavanja obrade zemljišta i preparata u korišćenju određenih biljaka.

Kasnije u razgovoru je saznao da je mladić bio školovan ali studije je napustio u poslednjoj godini jer otac mu je umro, majka je sama ostala na imanju. Visok naočit, oštih crta lica i preplanuo odisao je snagom i poštenjem, dopao se Omeru, sa njim je ostao najduže u razgovoru. Bili su udubljeni u papire kada je Zehra ušla i upitala da li bi hteli ručati. Samir podiže glavu i ostade zatečen lepotom mlade žene, do sada je nikada nije video, slušao je priče o njenoj lepoti.

Ona je ponekad dolazila na plantaže sa deverom ali bliže imanju, brzo se trže, pocrvene i spusti pogled, nije bio svestan da je njegov pogled uhvatio Omer. Osmehnu se ženi i reče da

postavi sto... u njemu uzavre ljubomora, ovaj mladić je imao harizmu, pamet i lepotu, ipak, znao je da Zehrinu lepotu ne može sakriti, verovao je u njena osećanja ali nije mogao podneti da je tuđ pogled dodirne.

Suzdrža se i polako se smiri... za ručkom su nastavili razgovor u opuštenoj atmosferi, Zehra se više nije pojavila, igrala se sa malenom Ajše. Te večeri joj je rekao da mora u Istanbul po novac, pozvao je par bankara za finansiranje projekta koji je uz pomoć stručnih ljudi imao u planu da sprovede. Preseče je oštar bol pri pomenu Istanbula... lice joj izgubi boju, oči potamneše... jedva se osmehnu pokušavajući da sakrije nemir, oseti njen strah, uzbudi ga njeno neraspoloženje... isto su osećali.

Ona je jedina znala sve, morala je ostati u konaku, novac koji bude prebacio sa svog računa je trebala ljudima podeliti za plate, uhvati je za ruku i povuče na krilo, zagnjuri lice u njen vrat... opijao ga je njen miris, oseti kako podrhtava, bila je na ivici suza.

Dugo su sedeli zagrljeni u tišini.

21.

Celu noć nije spavala, strah je okovao srce... nikada nije bila ovako srećna, spavao je pored nje držeći ruku preko njenog struka. Lagano da ga ne probudi privukla se još bliže želeći da oseti njegovu toplotu. Njegov dah je milovao po licu... posmatrala je njegovo usnulo lice. Volela ga je silno, svaki njegov izraz lica, pokret... ostavljao je bez daha, za nju je bio jedina ljubav, samo je njega imala.

Želela je da ostane, mrzela je daljinu koja ih je tolike godine razdvajala, ovoga puta je morao. Dugo ga je ljubila opraštajući se sa njim pre nego što je napustio konak. Omer je pravo sa aerodroma otišao u banku na sastanak... trajao je satima. Veliki novac je bio u pitanju, papirologija obilna. Najveći problem je bilo to što poslednje tri godine od imanja nije bilo nikakve zarade. Tražili su zalog i hipoteku... ostavili su mu prostora da razmisli.

U toku dana je prebacio novac sa svog računa i pozvao Zehru... ispričao je za sastanak. Bila je tužna, nedostajao joj je, u konaku je sve bilo isto...

Demiru je stanje bilo ne promenjeno. Dani su se vukli kao godine, trudila se da što više vremena provodi sa ukućanima, krila se kada su je zvali predradnici jer nije htela uznemiravati nikoga, obećala je Omeru. Svako veče su pričali i posle tih razgovora joj je bilo teže.

Bio je vikend pred praznik, Samir je došao u konak... tražio je da vidi Omera. Zehra ga uvede u radnu sobu i pozva ga telefonom. Imao je problem sa radnom snagom, jedan od aga im je ponudio više novca za isti posao. Dugo su pričali, nakon

razgovora Samir se izvinu na smetnji i zbuni se kada srete njen pogled, bio je fasciniran ovom ženom... za njega je bila nedostižna, poštovao je kuću i gazde za koje je radio. Ona je bila aginica, pozdravi se i reče da će je pozvati i izvestiti o svemu.

Omer je dugo sedeo i razmišljao.. kroz glavu mu prođe slika stasitog Samira... oseti žaoku, uze telefon i pozva Zehru... javila se.

Laknu mu kada ču njen meki glas... reče da je Samir otišao ne znajući da je zapravo to hteo i čuti. Bilo je popodne kada je u konak uleteo jedan od radnika...

Preko noći sadnice su počele da se suše. Hasan i Zehra krenuše do plantaža, taj deo je bio prilično udaljen, nove sadnice su bile posađene nepunih par dana ranije, u autu je joj zazvoni telefon... Samir je zvao, neko je u toku noći kroz sistem navodnjavanja pustio neku hemiju želeći da sabotira obnovu plantaže.

22.

Hasan izađe iz kola i umalo ne pade kada ugleda štetu. Zehra i obezbeđenje ga jedva pridržaše... polako ga spustiše na sedište. Zehra pogleda oblak prašine koji se bližio parceli, prepozna Samira i još dvojicu momaka koji su čuli za sabotazu, sjahaše i uđoše u njivu.

Išli su od biljke do biljke... srećom malo manje od pola je ostalo netaknuto, sigurno je neko naišao i prekinuo dalju štetu. Samir je pozvao čoveka proizvođača za nove sadnice... uspeo je da odloži plaćanje, za sutradan je trebalo još ljudi zbog sadnje.

Zehra je odlučila ostati u obližnjem selu zbog nadgledanja radova. Samir joj je ponudio svoj skromni dom da prenoći, pristala je. Sa njom su ostala dva momka iz obezbeđenja. Hasan je pozvao Omera kada je stigao u konak. Ispričao je šta se dogodilo i da je Zehra bila prinuđena ostati kod Samira.....

Ustala je rano, došlo je desetak radnika, Samir im je već objašnjavao kako i šta treba uraditi. Zehra je bila oduševljena preduzimljivošću ovog mladog čoveka, iz njega je izbijala snaga i volja. Delovao je autoritativno, sposobno i jako. Ljudi su ga poštovali, iskreno mu se zahvalila zbog pomoći jer ne bi znala šta bi bilo pametno uraditi. Krenuli su na konjima do plantaže... vodili su neobavezan razgovor, saznala je da je imao ljubav ali roditelji su je dali drugom, pričao je o studijama, bolesnom ocu i svom povratku.

Slušala ga je sa pažnjom i velikim poštovanjem. svesno je odabrao majku i imanje ostavljajući za sobom bolji život. Stigli su, Samir skliznu sa konja i priđe da joj pomogne... pružila mu je ruku, pridrža je... konj se pomeri i ona ulete u njegov zagrljaj.

Oboje se zbuniše, Zehra se nasmeja zbog svoje trapavosti i nastavi da hoda prema radnicima. Samir pocrvene, podiže glavu i sreće Omerov pogled. Nisu ni primetili da je stigao kolima... gomila mašina je bila parkirana na putu, stajao je naslonjen na auto i posmatrao celu scenu. Samir se okrete i pogledom potraži Zehru koja je bila udubljena u razgovor sa jednom od radnica, nije ga ni ona primetila, priđe joj i reče da je stigao Omer... trgla se i pogleda u njegovom pravcu.

Da je mogla poletela bi do njega, zbog ljudi je hodala lagano ne skidajući osmeh sa lica, priđe mu i sledi se, ošinu je pogledom i stavi joj do znanja da je ljut. Polako se odvoji od kola i krenu prema Samiru, nije mogla čuti šta je pričao... videla je da momak saginje glavu i pokušava nešto reći.

Kratko je trajao razgovor, Omer uđe u njivu i pogleda nove sadnice, vraćao se lagano posmatrajući šta ljudi rade, dođe do nje i reče:

- Ulazi u auto.

23.

Sedeli su u tišini, jurio je putem dižući oblak prašine... vozio je u sasvim drugom pravcu od konaka. Ćutala je stiskajući ruke u krilu, osetila je njegov bes...

Nije znala zašto je toliko ljut, ispred sebe ugleda poznat predeo... okrete se prema njemu i iznenađeno ga pogleda. Vozio je u njen konak, uđe u mesto i projuri uskim ulicama, stade ispred njene kapije.

Izašao je iz auta i prišao njenim vratima, otvori ih i izvuče napolje. kapija se otvori i izađe njena stara domaćica Emina, zagrlji je i požele joj dobrodošlicu. Uđe u dvorište zbunjena, on donese dva kofera i spusti u dvorište, podiže glavu i pogleda je ravno u oči, tihim glasom reče:

- Ne mogu pričati sa tobom, treba mi neko vreme da sve složim u glavi.

Jedno pitanje:

- Zašto mi nisi javila da ćeš noćiti kod Samira? - ona zamuca i jedva odgovori:

- Nisam znala da ti je to toliko važno, sem toga on je naš predradnik, mislila sam da ga poštuješ i da mu veruješ. Omer steže vilice i povuče je za ruku, unese joj se u lice:

- Kada je moja žena u pitanju, nikome ne verujem! Kako ne shvataš da bih mu ruku slomio onom kojom te je držao! - poslaću obezbeđenje, ostaješ ovde... - sada moram ići , okrete se i izađe...

Začu zvuk motora i škripu guma, polako se pope uz stepenice i uđe u svoju devojačku sobu, leže na krevet i

zaplaka... ostavio je. Nije ni osetila kada je zaspala, iz sna je trže Ajšin glas, skoči iz kreveta. Izlete iz sobe i pogleda u dvorište, malena je stajala sa momkom iz obezbeđenja i vikala je. Zehra je uze u naručje i zagrlji:

- Zehra, molila sam strika da me dovede kod tebe... mama stalno plače, dosadno mi je bez tebe. Momku zazvoni telefon, javi se... pogleda u Zehru i pruži joj aparat, začu njegov glas:

- Ako ne želiš da Ajša ostane vrati je u konak... morao sam je poslati da te vidi, uznemirila se. Zehra odgovori:

- Volela bih da bude kod mene, prekinuo je vezu. Ponela je devojčicu uz stepenice... smirila se. Prošla su dva dana, od njega ni glasa... ona i Ajša su uživale zajedno... planirala je da odu do centra i prošetaju po prodavnicama.

Obukle su se i krenule, Ajša je svo vreme veselo pričala unapred tražeći sladoled i limunadu. Zehra je nežno gledala, malena joj je ulepšala dane, skrenula misli od njega. Noći su bile teške i samotne, znala je da ne može ništa učiniti, nije joj padalo na pamet da mu se pravda za nešto što nije učinila.

24.

Bližio se vikend, planirala je da odvede Ajše u obližnje selo kod svoje drugarice iz komšiluka. Imala je ćerku istih godina kao Ajše. Pozvala je momka i zatražila auto, spremale su se kada joj zazvoni telefon... on.

Razmišljala je da li da se javi, misli su joj letele vrtoglavom brzinom, otvori telefon. Njegov glas je preseče, bio je hladan i odbojan:

- Danas ćeš vratiti Ajše kući, poslaću auto po nju. Ona se trže kao da joj opalio šamar, odgovori mu istom merom:

- Dogovorila sam posetu kod moje drugarice... biće razočarana ako je ne odvedem. Sačekaj, daću ti malenu na telefon i ti joj objasni. On prekide vezu, Zehru uhvati bes... začu kako auto staje, pozva obezbeđenje da unesu njihove stvari... krenule su u selo. Ovoga puta nije htela popustiti.

Izvadi telefon i posla poruku Lejli da je Ajše u redu i da će otići na selo, javiće se kada se vrate. Isključi ga.

Vreme provedeno na selu je bilo fenomenalno. Ajše se igrala sa Esmom, uživale su pored reke. Devojčica je sijala od sreće... preporodila se. Zehra se opustila u prijatnom društvu svoje drugarice i njene ljubazne porodice, uživala je i u predivnoj prirodi, krenule su negde predveče za konak, u autu su se slatko smejale i pričale o provedenom vikendu. Ajša je skoro zaspala kada su stigli, iznela ju je i pošla uz stepenice.

Lagano je skinula i pokrila. spustila se u kuhinju uzela čaj i sela u baštu. Veče je bilo čarobno, mesec sav u srebru bleštao je na nebu. Uključi telefon, imala je sedamnaest propuštenih poziva od Omera, namršti se i obrisa ih. Posla Lejli poruku da

su se vratile i da je devojčica zaspala, sedela je još malo, oseti umor i pođe na spavanje.

Prvi put se oseti slobodnom, mogla je disati... mogla je uraditi šta god je želela, sa tom mišlju zaspala. Neko je prodrma, trže se i ugleda njega, sedeo je na krevetu i posmatrao u tami, pridiže se i pribi uz naslon, povuče prekrivač do grla gledajući ga uplašeno. Pruži ruku i dodirnu joj obraz... fiksirao je pogledom.

Ona pomeri glavu i sevnu očima, osmehnu se u mraku i ščepa je za mišice, privuče je na par santimetara. Oči su mu gorele, nikada je tako nije gledao, u njima nešto divlje a nežno... U njima kraj i početak, ljubav i bol, spusti pogled na njene usne... mislila je da vreme stoji.

Osetila je njegov dah, zatvorila je oči... oseti kako pritisak njegovih ruku popušta, spusti je na jastuk, uhvati je za ruku i spusti poljubac. Ustade i izađe.

25.

Zehra se spremala da Ajšu odvede kod Lejle. Znala je da Omer nije tu, čula je razgovor momaka iz obezbeđenja da je otišao u Istanbul. Laknulo joj je jer ni sama nije znala da li bi ga volela videti, više bi je bolelo susret od samoće. Učinila je sve što je mogla, sa njim nije bilo razgovora... od čekanja se umorila.

Stigle su u konak... Lejla izađe da ih pozdravi. Zehra se rastuži kada je ugleda, bila je kao senka, izmučena od plakanja i suza... lagano je umirala od tuge.

Sele su u salon... Lejla je dugo gledala i tiho reče:

- Lepa si kao ruža, pored Ajše i Demira ti si mi najvažnija osoba u životu. Tvoja dobrotu je anđeoska, unela su u ovu kuću radost. Zehra, Omer te voli... lud je za tobom, nikada nije bio ovakav ni sa jednom ženom. Obećala sam da ću ćutati ali ne mogu. Moram ti reći jer jedino na šta ne možemo uticati je vreme.

Znam da ga voliš godinama i da si ti jedina koja može promeniti sve. Ako ništa drugo u jednom sam sigurna, sa ovog sveta sa sobom nosimo samo sećanja. Onog trenutka kada ih imamo dovoljno polako se spremamo za odlazak, lepota i ljubav ispunjavaju naše srce, predivne slike naših sećanja zauvek ostaju duboko nama i kada osetimo da je to sve i nema više mesta, pravimo prvi korak ka svevišnjem... bez bola, straha, oslobođeni tuge.

Demir ima retku genetsku bolest, doktor kojeg je Omer doveo uspeo je da ustanovi dijagnozu, tražio je da se i Omer podvrgne analizama jer je velika verovatnoća da je i on ima. Nažalost retko se pojavljuje i obično zakači dvoje ili troje dece...

Sila Boran

dolazi podmuklo i ne bira. Manifestuje se u par oblika, slepilo, gubitak pamćenja i san. Vrlo je neizvesno kada uzima danak, pretpostavke su da je pokreće stres ili oslabljen imunitet, sve ovo mi je ispričao Omer i molio da ti ne kažem... nikada ne bi mogao podneti da u tvom pogledu osim ljubavi vidi sažaljenje.

Želi da ga pamtiš onakvog kakav je bio. Samiru je rekao da bude uz sve nas ukoliko krene nešto po zlu, pokušava da te pripremi na najgore sa što manje bola... pored tebe bi bilo gore, nije te mogao lagati. Zakazani su pregledi u Istanbulu, Demir je prevežen i obojica će biti na ispitivanju, roditelji misle da je premešten zbog daljeg lečenja. Zehra, ti si jedina koja mu može dati snage i uliti nadu svojom ljubavlju za život.

26.

Stajala je ispred njegovih vrata i drhtala kao list na vetru. U ušima su joj odzvanjale Lejline reči ...

Došla je po još sećanja, došla je zbog ljubavi, imala je ogromnu potrebu za njim, imala je samo njega... podiže ruku i pokuca na vrata. Tišina je odjekivala kao najveća grmljavina, srce joj je tuklo u grudima.

Začu okretanje brave i obasja je svetlost iz stana, gledali su se u tišini... polete mu u zagrljaj, oseti snagu njegovih ruku i topao dah na svom vratu. Ponese je kao pero... držeći je kao deo srca, deo duše. Došla je... čula je poziv, osetila je čežnju. Volela ga je kao i on nju. Prepustio se poljupcima i dodirima mekim kao krila leptira... izgovorene reči ljubavi u šapatu bile su najlepša muzika koju je čuo.

Bio je okružen njom, njenim dahom i telom. Bila je kao kap vode žednom, spojeni strašću i talasima vreline tkali su najlepšu mrežu sećanja obojenu bojama njihove ljubavne priče. U njegovim rukama prelamala se kao morska pena noseći ga i povlačeći u tamu penušave dubine, odvajala se i ostavljala vraćajući se svom silinom. Ona je život, nepredvidiva i tako stvarna rušila je tamu i zidove njegove ranjene duše. U bunilu uživajući u sopstvenom zvuku glasa, ponešen najlepšim osećanjem i srećom priznanja šaputao je... toliko te volim... voli me, nikada nemoj prestati, potrebna si mi.

Zvuk se gubio u uzdasima parajući noć.

Čekali su zajedno ispred ordinacije rezultate, grčevito je stezala njegovu ruku i u sebi govorila "nemoj ga uzeti"... preseče je zvuk vrata, lekar izađe i pogleda ih, grlo joj se steže. Rezultat je bio pozitivan. Hodnikom se razleže njen krik.

Ne može biti! on je moj... moj život. Moj Zorba... ljubav koja živi i posle nas, ostavljena vama u amanet.

Proći će vreme, mnogo godina kada budete čitali ove redove ispisane rečima čistog srca i ispunjene duše. Nisam živela ovaj život ostavljajući prostora bolu, živela sam radi ljubavi, svoje, njegove i vas.

Yavuz, Yasemin i Demir naša deca začeti su i rođeni u godinama koje su usledile posle saznanja da je vreme jedina prepreka svakom živom stvoru. Ja i Omer smo pobedili ljubavlju. Pokazali da se čuda dešavaju, nikada ne odustajući od svojih snova. Voleli se i onda kada je bilo teško verujući da smo besmrtni.

- Ako me pitate šta je to ljubav? - reći ću, način života. Snagu koju crpate tražite prvo u sebi, samo vi možete doći do zvezda sopstvenom voljom. Kada volite sebe, umećete voleti i druge... nikada ne odustajte od sebe, magija čistog srca je najjači magnet. Mnogo ljudi će proći kroz vaše živote i svi će odneti sa sobom deo vaše duše, dajte i ne žalite.

Ako je suđeno ostaće sa vama, ne zadržavajte nikog, pustite i oprostite. Uvek budite zahvalni na onome što imate jer to je za neke mnogo. Ja sam bila zahvalna na njemu, mom Omeru. Nagrada je bila godine koje smo proživeli zajedno, radovali se vama, našoj deci i unucima. Znali smo da imamo vremena jer naše vreme je bilo mereno trenucima, sad, baš ovog momenta.

Svaki poljubac je bio priča, svaki dan bajka. Noći ispunjene nama. Naučio je da voli i naučila sam voleti... i u svađi smo žudeli i goreli jedno za drugim. Svaki kutak kuće odiše nama, ti

zidovi koji vas okružuju greju vas najčistijim osećanjima, kriju šaputanja, smeh i radost, kriju i tugu.

Ne bojte se, i ona je sastavni deo života. Budite jaki da je prihvatite, prigrlite je, zavolite je jer i ona je deo vas. Vremenom će vas nagraditi.

Nikada ne postanite ogorčeni i ljuti jer bol može samo da oplemeni, ne dozvolite da vas uništi. Život će vas varati, testirati... upamtite, ništa nije onako kako izgleda, naučite da čekate. Svako ima svoju sreću i vreme, strpite se, doći će i do vas.

Lepota je u rečima, osmehu i dodiru... pružajte ih i delite kao bisere, zahvalni na tome da vam je dato podariti sebe . To je najteže... kada prevaziđete svoj ego ostajete čisti i nevini u svojoj lepoti, tada živite punim plućima.

Želim vam da zavolite i budete voljeni... želim da deo nas živi u vama. Omer i ja smo otišli onda kada smo napunili i poslednji kofer sećanjima.....

Zehra je zatvorila staru svesku ispisanu sitnim redovima, podiže glavu i pogleda u oči svoje bake koja se smešila sa slike. Srce joj je bilo ispunjeno setom. Mnogo su joj nedostajali baka i deka, nasmešila se i prešla prstima po staroj fotografiji.....

KRAJ

O autoru

Rođena sam davne 1969. god u Beogradu, imam veliko čitalačko iskustvo i ljubav prema pisanoj reči. Magija koju samo mogu preneti pisci fascinirala me i negde uvek vukla u očaravajući svet ljudske duše. U današnja vremena je teško dopreti do ljudi, izgubila se nit saosećajnosti kao najvećeg oblika ljubavi, od toga je sve i počelo. Ljudske tragedije i život su u mnogo čemu našle put da svoj život posvetim tome.

Pisanje priča je moj beg, moje punjenje baterija...moja dimenzija. Prve priče o orijentu i čaroliji na moj način su počele u grupi na facebooku Ask Balkan fans, inspirisane likovima iz serije. Na nagovor svojih virtualnih prijateljica, posebno Ajše postavila sam prve radove...od tada je sve krenulo. Inspiraciju crpim iz običnog života i pretvaram u bajku, trudim se da svaka priča ima poruku koju duboko nosim u sebi. Eto...to sam otprilike ja..

Pratite moje priče i uživajte u dašku orijenta .

Pišem na wattrpadu pod profilom : Sila Boran

<https://www.wattpad.com/user/user89441122>

Za prelepe naslovnice mojih priča zaslužna je moja draga prijateljica Marina Rajković i ovim putem joj se od srca zahvaljujem.